

3. Положення про Офіс фінансового контролю, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 19 лютого 2020 р. № 184. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/184-2020> (дата звернення: 02.04.2020).

Коваль Ілона Сергіївна
студентка 3 курсу факультету фінансів та обліку, ТНЕУ
Науковий керівник - к.е.н., доцент Петрушка О. В.

МІСЦЕВЕ ОПОДАТКУВАННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ: ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ

На відміну від колишніх соціалістичних країн, де централізоване планування застосовується протягом багатьох років, місцеві податки та збори в промислово розвинених країнах, мають відносно високу частку надходжень від загальних грошових потоків регіональних та місцевих органів влади.

У багатьох розвинених країнах світу місцеві податки та збори займають вагоме місце у структурі надходжень до органів влади. У середині 1990-х місцеві податки становили 61% муніципальних надходжень у Швеції, 51% у Данії, 46% у Швейцарії та 43% у Норвегії [1,с.104].

Податкові надходження органів місцевого самоврядування у зарубіжних країнах значно відрізняються. Так, наприклад, у Великобританії вони майже повністю складаються з єдиного податку на майно, що є винятком з широко розповсюдженої практики місцевого оподаткування. Податки на нерухомість відігравали значну роль у доходах місцевих домогосподарств країни наприкінці 20 століття. Вони складали понад 45% доходів муніципального бюджету або понад 70% доходів від муніципальних податків.

У Північній Європі, де найвищий рівень життя, місцеві податки відіграють головну роль у формуванні місцевих бюджетів: у Швеції наприкінці 90-х вони становили 70% загального доходу місцевих домогосподарств, у Данії – понад 40%, в Норвегії – понад 35% [2, с. 221-226].

Загальна сума місцевих податків в деяких країнах, і відповідно, їх роль у формуванні доходів місцевих господарств є досить значною.

У цілому залежно від об'єкта оподаткування усі місцеві податки зарубіжних країн поділяються на три групи:

- місцеві податки на доходи - є досить вагомими у Скандинавських країнах, а також у Люксембурзі, Естонії, Латвії, Литві. Вони становлять від 80 до 100% податкових надходжень до місцевих бюджетів;

- місцеві податки з продажу - зазвичай це податки на продані товари та надані послуги. За їх рахунок забезпечується від 20 до 76 % податкових надходжень до місцевих бюджетів США, Японії, Кореї, Австрії, Нідерландів, Іспанії, Греції, Португалії, Туреччини, Угорщини;

- податки на нерухомість - ці податки мають більший вплив у федеративних країнах, ніж в унітарних. Перш за все це стосується США, Канади, Австралії, Мексики, а також Великої Британії, Нової Зеландії та ін.

Більшість промислово розвинених країн характеризуються великою кількістю місцевих податків та зборів. Наприклад, їх близько 100 у Бельгії, Італії та Франції [3, с. 99]. Місцеві податки та збори більшості індустріально розвинених країн включаються до їх регресу, але деякі країни (Фінляндія, Норвегія, Іспанія, Швеція, Швейцарія) застосовують прогресивні податкові ставки.

Виходячи з вище зазначеного, можна зробити висновки, що в країнах з ринковою економічною системою громадяни обкладаються безліччю місцевих податків. Найважливішими з них на місцевому рівні є місцеві податки на доходи, податки з продажу товарів та надання послуг і податок на нерухомість. Залежно від країни застосовуються регресивні чи прогресивні ставки податку. Це означає, що залежно від динаміки загального доходу частка місцевих податків та зборів збільшується або зменшується. Також відрізняються методи контролю органами державної влади місцевих податків та зборів. Але спільною особливістю економічно розвинених країн є надання суспільних послуг та задоволення потреб населення, що постійно зростають. Тому уряди розвинених держав безпосередньо створюють можливості для формування власних доходів органів місцевого самоврядування для виконання покладених на них функцій та завдань з метою задоволення суспільних потреб.

Література:

1. Кульчицький М. І. Місцеві бюджети і механізм їх формування. *Фінанси України*. 2001. № 9. С. 102-105.
2. Державні фінанси в розвиткових та перехідних країнах: монографія / за ред. з англ. Л.В. Ільченко – Сюйова. К. 2006. 400 с.
3. Письменний В. В. Місцеве оподаткування в умовах реформування податкової системи України: монографія / за ред. В. В. Письменного. Тернопіль: Вектор, 2011. 210 с.

Коваль Олена Яківна

головний спеціаліст відділу поширення інформації Головного управління статистики у Тернопільській області, слухач магістратури
Навчально-наукового інституту публічного управління ТНЕУ
Науковий керівник - д. е. н., професор Тулай О. І.

КОМУНІКАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ СТАТИСТИКИ УКРАЇНИ З КОРИСТУВАЧАМИ

Основною рисою змін, що за останні двадцять років відбуваються в багатьох країнах у сфері державного управління є зміна ролі владних структур у суспільстві і їхнього взаємозв'язку з громадянами [5, с. 85]. Така модель державного управління характеризується встановленням партнерських відносин між державою і суспільством [4, с. 36].

Розвиток сучасних органів державної статистики не може існувати без комунікації, як форми взаємодії з користувачами статистичної інформації. У період запровадження нових технологій та інструментів комунікації нагальною потребою є осучаснення і модернізація діалогу між органами державної статистики, органами державної влади, засобами масової інформації, громадськими організаціями та громадянами. Найперше, це високотехнологічні й доступні інструменти комунікації: соціальні мережі, відеоконференції, мультимедійні презентації, прес-конференції, брифінги, круглі столи тощо [7, с. 149].

Можна виділити такі форми розповсюдження інформації щодо діяльності органів державної статистики [1; 2; 6, с. 153]: